C/ Joan Batllori, 21 | 08980 Sant Feliu de Llobregat
93 666 18 59 | cinebaix@cinebaix.com
www.cinebaix.cat

Segueix-nos a:

La virgen de agosto

Direcció: Jonás Trueba **Guió:** Itsaso Arana, Jonás Trueba **País:** Espanya **Durada:** 124 min **Any:** 2019 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Itsaso Arana, Vito Sanz, Joe Manjón, Isabelle Stoffel, Luis Heras, Mikele Urroz, María Herrador, Naiara Carmona **Fotografia:** Santiago Racaj **Distribuïdora:** BTeam Pictures **Estrena a Espanya:** 15/8/2019
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en castellà

SINOPSI

L'Eva és una jove de trenta-tres anys que és conscient que la seva vida no transcorre de la manera que ella esperava. La vida ha colpejat la dona en tots els aspectes possibles i aquesta es mostra decidida a portar a terme un canvi de 180 graus. A diferència de la majoria dels madrilenys, l'Eva decideix quedar-se a Madrid a passar les vacances d'estiu com a "acte de fe". El període de vacances serveix perquè la jove, entre festes i revetlles, s'adoni que la vida podria estar oferint-li una segona oportunitat per tornar a començar de zero. (Sensacine)

CRÍTICA

Una 'rohmeria' d'estiu per a tothom que passa les vacances a casa mentre somia nits de lluna plena

A MADRID, LES ROMERIES més importants se celebren just abans i després de l'estiu, perquè ja se sap que l'estiu de la Meseta no fa tenir gaires ganes de caminar d'un lloc a un altre. A canvi, tenim la trilogia de revetlles populars més boniques que la gentrificació encara no ha estat capaç de destenyir. Escampades per la primera quinzena d'agost, se succeeixen en barris limítrofs separats per escassos metres les festes de San Cayetano, San Llorenzo i la Paloma**; la verge d'agost, patrona popular i no oficial dels habitants de la ciutat, l'assumpció de la qual posa fi als festejos el dia 15.** Aquestes dues setmanes de calor abrusador, música al carrer i olor de fregits a la roba són les que la protagonista de ***La virgen de agosto*** dedica a la seva rohmeria (de Rohmer) particular, deixant amb bon tarannà que l'estiu i la transformació relaxada de la ciutat prenguin les decisions per ella.

Itsaso Arana, que també signa el guió d'aquest cinquè llargmetratge de **Jonás Trueba**, encarna l'Eva amb la naturalitat que ja va demostrar a *Las altas presiones* i *La reconquista* però aquí per fi ensenyorint-se al complet del relat i la pantalla. **Just abans de complir 33 anys, l'Eva està en un moment d'angoixa vital després d'una ruptura sentimental i sense gaires perspectives de futur definides**. Decideix anar-se'n a viure un parell de setmanes a un pis prestat just a l'epicentre de les revetlles. Com a la **Delphine d'*El rayo verde***, les vacances en solitud li brinden l'ocasió de diverses trobades, algunes amb coneguts i d'altres amb desconeguts, que aniran donant forma al seu estiu i a la percepció que té de si mateixa. Fins i tot de l'efecte de la Lluna sobre el seu cos, en una pinzellada de fantasia *rivettiana*.

"De vegades em canso de mi i voldria canviar-me per qualsevol d'aquí. Encara tinc temps, encara", canta **Soleá Morente** damunt d'un escenari de les festes, encapsulant aquesta oportunitat de transformació que permet l'estiu (l'època de l'any en què ets lliure de donar la millor versió de tu mateix, opina l'Eva). També aporta el que potser sigui un dels moments d'emoció més sincera de la filmografia de Trueba, quan l'Eva s'acosta a la cantant en un bar per dir-li el molt que li ha agradat el seu concert. Sense lirisme literari, sense cites cinèfiles a l'escena, senzillament l'agraïment d'una persona a una altra per donar-li el que necessitava en aquell moment. Mitjançant introspecció, xotis i mantellines, la gramàtica lliure de Trueba està limitada per una estructura de dies que es van succeint en el calendari, mentre els personatges entren i surten de la vida de la protagonista deixant les seves empremtes. En essència, **el camí de l'Eva podria ser el d'una pel·lícula d'iniciació, potser més intuïtiva que totes aquestes que es fixen en el trànsit de la pubertat**. Quan t'adones que comences a deixar enrere els 30 anys no hi ha gaire frontera biològica a assenyalar, però la mental entra en situació d'emergència. Poques pel·lícules com ***La virgen de agosto*** han retratat amb tanta franquesa aquest moment.

Daniel de Partearroyo – cinemania.es